

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **M. B.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. P. H., advokátom v K., proti odporcovi **P. H.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. P. J., advokátom, v B., **o zaplatenie 766,78 € (23 100 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 14 C 302/2004, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. februára 2010 sp. zn. 8Co 238/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľky **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava V (súd prvého stupňa) rozsudkom z 12. júna 2008 č. k. 14 C 302/2004- 144 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke 23 100 Sk spolu s úrokom z omeškania 9% p. a. z dlžnej sumy od 1. septembra 2004 až do zaplatenia, ako i trovy konania v sume 12 695 Sk. Z dokazovania mal preukázané, že účastníci uzavreli platne kúpno-predajnú zmluvu, u ktorej predmetom prevodu bol koň za kúpnu cenu 45 000 Sk a príslušenstvo za 14 000 Sk; že za uvedenú cenu odporca ponúkol zdravého koňa a pri kúpe na chorobu koňa jednoznačne navrhovateľku neupozornil. Chorobu koňa súd považoval za závažnú vadu s tým, že povinnosťou odporcu v zmysle § 596 Obč. zák. bolo navrhovateľku na túto vadu upozorniť. Odporca tak neurobil a vada vyšla najavo až dodatočne, preto navrhovateľka má právo na primeranú zľavu z dojednanej ceny zodpovedajúcu povahe a rozsahu vady v zmysle § 597 ods. 1 Obč. zák. Súd vzal ako primeranú cenu za koňa 16 250 Sk a preto požadovanú zľavu z ceny koňa vo výške 50%, t. j. 22.500 Sk mal za opodstatnenú a rovnako aj sumu 600 Sk, ktorú si uplatnila navrhovateľka za vyšetrenie v zmysle § 599 ods. 2 Obč. zák. Keďže sa odporca so zaplatením istiny dostal do omeškania, s poukazom na § 517 ods. 2 Obč. zák. a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, rozhodol aj o úroku z omeškania

9 % ročne odo dňa omeškania, za ktorý považoval 1. september 2004, až do zaplatenia. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporcu (smerujúcemu proti celému rozsudku súdu prvého stupňa) a odvolanie navrhovateľky (napádajúcemu len výrok rozsudku súdu prvého stupňa o trovách konania) rozhodol ako odvolací súd uznesením z 26. februára 2010 sp. zn. 8Co 238/2008 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. h), ods. 2 O. s. p.). Stotožnil sa s námietkou odporcu, že stanovením jatočnej hodnoty koňa pre jeho dýchavičnosť zodpovedajúcej hodnote jatočného mäsa neobstojí ďalšie znižovanie jeho jatočnej hodnoty z dôvodu horšieho kondičného stavu. Za opodstatnenú považoval tiež námietku odporcu, že znalecký posudok nemôže byť objektívne podaný bez toho, aby znalec skutočne videl sporného koňa, pretože až na základe jeho ohliadky a vyšetrenia jeho stavu môže objektívne posúdiť, v akom štádiu je jeho ochorenie, do akej miery toto obmedzuje, sťažuje, prípadne úplne vylučuje jeho použitie na rekreačné účely, pre ktoré bol navrhovateľkou zakúpený, resp. za akých podmienok je jeho použitie na rekreačné jazdenie možné. S poukazom na neúplnosť zistenia skutkového stavu a v konečnom dôsledku na nesprávne právne posúdenie veci, keď sa súd prvého stupňa výškou zľavy z hľadiska právne významných skutočností dôsledne nezaoberal, odvolanie odporcu posúdil ako dôvodné. Zdôraznil, že až na základe zhodnotenia výsledkov doplneného dokazovania bude možné spoľahlivo ustáliť primeranosť zľavy z ceny s ohľadom na povahu a rozsah vady; výsledky znaleckého dokazovania sú jedným z viacerých dôkazov v konaní a súd na ich základe môže získať jedine skutkové podklady (týkajúce sa odborného posúdenia zdravotného stavu koňa a vplyvu na jeho použitie na rekreačné účely) pre stanovenie výšky zľavy; stanovenie primeranej zľavy z ceny je však právnou, nie odbornou otázkou a súd preto musí v tomto smere hodnotiť znalecký posudok vzájomne s ostatnými výsledkami vykonaného dokazovania, s prihliadnutím na všetko, čo v konaní vyšlo najavo i inak. Zároveň uviedol, že v novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu v celom rozsahu podala dovolanie navrhovateľka, ktorá navrhla jeho zrušenie a následné vrátenie veci Krajskému súdu v Bratislave ako odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodila dôvodom uvedeným v ustanovení § 241 ods. 2 písm. a), písm. b) a písm. c) O. s. p., teda že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, konanie na odvolacom

súde je postihnuté inou vadou a účastníkovi konania (navrhovateľke) sa postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom. Prípustnosť dovolania vyvodzovala zo zásady diformity s tým, že aj keď ide o zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, vzhľadom na jeho obsah vo svojej podstate ide o zmeňujúce uznesenie. Dôvod podaného dovolania – odňatie možnosti konať pred súdom videla v tom, že hoci ako navrhovateľka podala proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, a to len proti výroku o trovách konania, odvolací súd vo svojom napadnutom uznesení iba stručne popisuje a konštatuje, že takéto odvolanie navrhovateľky proti výroku o náhrade trov konania bolo podané, avšak nijako sa týmto odvolaním nezaobrá a ani relevantným zákonným spôsobom ho neposúdil. Odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a teda zrušil aj výrok o náhrade trov konania, nijako sa však nevyjadril k postupu súdu, pokiaľ ide o spôsob stanovenia a určenia náhrady trov konania; to podľa jej názoru – pokiaľ ide o ďalší priebeh a hospodárnosť celého konania – znamená, že znova môže dôjsť k rovnakým problémom pri samotnom rozhodovaní súdu prvého stupňa o náhrade trov konania. Inú vadu konania s následkom nesprávneho rozhodnutia vo veci formulovala tak, že ak by súd ňou namietanú predchádzajúcu vadu – nerozhodnutie o podanom odvolaní voči výroku o trovách konania neposúdil ako odňatie možnosti navrhovateľke konať pred súdom, namieta túto skutočnosť ako inú vadu s následkom nesprávneho rozhodnutia vo veci, pričom poukazuje na predchádzajúcu argumentáciu. Dôvod podaného dovolania podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. – že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, vysvetlila nestotožnením sa s posúdením veci odvolacím súdom, že právne závery súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o určenú výšku primeranej zľavy z ceny, sú predčasné a nesprávne. Podľa jej názoru bolo vykonané viac než dostatočné dokazovanie a ďalšie dokazovanie označila za nadbytočné a irelevantné vzhľadom na charakter a povahu uplatneného nároku.

Odporca sa k dovolaniu vyjadril a žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu potvrdil, resp. dovolanie navrhovateľky zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Pokiaľ odvolací súd ruší rozhodnutie súdu prvého stupňa, jeho rozhodnutie má formu uznesenia (porovnaj § 223 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie navrhovateľky proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak

- a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa,
- b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c)] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c).

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Tvrdenie dovolateľky o tzv. diformite zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu – že ide o *zmeňujúce* uznesenie, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania, je celkom mylné (zrušenie rozhodnutia je jeho negáciou, odstránením, nie zmenou). Prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p. v predmetnej veci preto ani neprichádza do úvahy, tu totiž *nejde* ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 1 O. s. p., proti ktorému je prípustné dovolanie, a ani o potvrdzujúce uznesenie, ktoré by patrilo do niektorej z kategórii potvrdzujúcich uznesení vymenovaných v § 239 ods. 2 písm. a) až c) O. s. p.

Ustálená súdna prax v Slovenskej republike dlhodobo stojí na názore, že dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, *nie je prípustné* z iných dôvodov, než uvedených v § 237 O. s. p. (v podrobnostiach porovnaj napr. R 34/1995; iba pre informáciu možno uviesť, že obdobný záver a to že dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je prípustné, prijal aj Najvyšší súd Českej republiky – porovnaj napr. jeho uznesenie zo 6. septembra 2007, sp. zn. 21 Cdo 1800/2006); na doterajšej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je dôvod v tejto právnej veci nič meniť.

Dovolací súd v súlade s § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p. preskúmal prípustnosť dovolania z hľadísk uvedených v ustanovení § 237 písm. a) až g) O. s. p., ktoré pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne osadeným súdom). Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na skúmanie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú

v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhláseného v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.).

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p. je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom. Postupom súdu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p. však treba rozumieť len taký procesný postup súdu, ktorým je účastníkovi znemožnené buď zúčastniť sa na konaní alebo realizovať ďalšie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva pre príslušný úsek konania. Z uvedeného vymedzenia vyplýva, že k naplneniu predpokladov prípustnosti dovolania (takéhoto dovolacieho dôvodu) dôjde vtedy, ak súd porušil konkrétne procesné ustanovenie, ktorého bezprostredným následkom bolo odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. Toto ustanovenie sa teda vzťahuje len na taký nezákonný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní uplatniť konkrétne procesné práva.

Dovolateľka videla dôvod zmätočnosti vlastne v tom, že odvolací súd dostatočne vecne neprejednal jej odvolanie podľa ust. § 212 O. s. p. Dôvod podaného dovolania – odňatie možnosti konať pred súdom totiž namietala v tom, že hoci ako navrhovateľka podala proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, a to len proti výroku o trovách konania, odvolací súd vo svojom napadnutom uznesení iba stručne popisuje a konštatuje, že takéto odvolanie navrhovateľky proti výroku o náhrade trov konania bolo podané, avšak nijako sa týmto odvolaním nezaobrá a že ani relevantným zákonným spôsobom ho neposúdil. Hoci odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a teda zrušil aj výrok o náhrade trov konania, vytýkala, že sa nijako nevyjadril k postupu súdu, pokiaľ ide o spôsob stanovenia a určenia náhrady trov konania, že teda – pokiaľ ide o ďalší priebeh a hospodárnosť celého konania – môže znova dôjsť k rovnakému rozhodovaniu súdu prvého stupňa o náhrade trov konania (ten niektoré jej trovy posúdil ako neúčelne vynaložené a ona

s jeho názorom nesúhlasila).

Účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje (§ 201 prvá veta O. s. p.).

Podľa § 212 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Súd nie je podľa § 212 ods. 2 O.s.p. viazaný rozsahom odvolania

- a) vo veciach, v ktorých možno začať konanie bez návrhu,
- b) v prípadoch, keď od rozhodnutia o napadnutom výroku je závislý výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý,
- c) v prípadoch, keď ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že rozhodnutie sa musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane, a kde platia úkony jedného z nich aj pre ostatných (§ 91 ods. 2), hoci odvolanie podal len niektorý z účastníkov,
- d) ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi.

Odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak (§ 212 ods. 4 O.s.p.).

Podľa § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. odvolací súd rozhodnutie zruší, ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Rozsah, v akom sa odvolacím súdom preskúmava rozhodnutie súdu prvého stupňa, určuje odvolateľ a to tým, akú časť (ktoré výroky) odvolaním napadne, ako vymedzí rozsah, v akom má byť rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané. Odvolací súd je viazaný týmto návrhom odvolateľa až na výnimky v citovanom ustanovení § 212 ods. 2 O. s. p.

Odvolací návrh, ktorý je jednou z podstatných náležitostí odvolania, zahrňuje v sebe však nielen túto kvantitatívnu stránku, ale má aj stránku kvalitatívnu, t. j. návrh na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu. Kvalitatívna stránka odvolacieho návrhu spočíva v tom, že

odvolateľ môže navrhnúť zmenu napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa alebo jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (neviazanosť odvolacieho súdu týmto návrhom vyplýva z citovaného § 212 ods. 4 O. s. p.).

Z uvedeného § 212 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že jednou z výnimiek, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolacieho návrhu, je prípad, keď od rozhodnutia o napadnutom výroku je závislý výrok, ktorý odvolaním (jeho obsahom) nebol dotknutý (napr. ak odvolateľ výslovné napadol len výrok o veci samej a ani sa nezmienil o výroku o trovách konania, ktorý má povahu závislého výroku).

V pojednávanom prípade odporca odvolaním napadol celé rozhodnutie – rozsudok súdu prvého stupňa a tak vymedzil rozsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu v celej šírke (kvantitatívnej stránke); iba časti z tejto stránky sa týkalo odvolanie navrhovateľky – výroku o trovách konania. Pokiaľ odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, t. j. dospel k záveru o potrebe z tohto dôvodu zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. h), ods. 2 O. s. p.), rozsudok súdu prvého stupňa musel zrušiť aj v závislom výroku o trovách konania (a to dokonca bez zreteľa či aj tento výrok odvolaním napadol odporca a či odvolaním tento výrok napadla aj navrhovateľka). Už iba vzhľadom na celkom sporný budúci výsledok vo veci samej pred súdom prvého stupňa, t. j. keď nie je vylúčená ani taká z možností, že navrhovateľka s návrhom na začatie konania nemusí byť (celkom či sčasti) úspešnou, nemusel sa odvolací súd v dôvodoch svojho zrušujúceho uznesenia zaoberať – a to práve so zreteľom na procesnú ekonomiku v terajšom štádiu konania – výlučne hypotetickou otázkou budúceho rozhodovania o trovách konania medzi účastníkmi. Postupom odvolacieho súdu, ktorý nerozoberal (nezodpovedal), či všetky vynaložené trovy, za ktoré navrhovateľka požadovala náhradu, resp. tie z nich, za ktoré jej súd prvého stupňa náhradu nepriznal, sú trovami účelne uplatňovanými proti odporcovi, ktorého za neúspešného vo veci (§ 142 ods. 1 O. s. p.) – vzhľadom na zrušujúce uznesenie – ani posudzovať (označovať) nemožno, nebola navrhovateľke odňatá možnosť konať pred súdom. O náhrade trov konania medzi účastníkmi (vrátane náhrady trov odvolacieho konania) bude povinný rozhodnúť súd prvého stupňa a to až v novom rozhodnutí o veci v súlade s § 224 ods. 3 O. s. p. Proti takémuto rozhodnutiu (výroku) rovnako ako proti rozhodnutiu vo veci samej bude môcť podať odvolanie ten – ktorý z účastníkov či obaja, ak s ním (s týmto výrokom) nebudú súhlasiť.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O. s. p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 211 ods. 2 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Iba preto, že navrhovateľka sa dožaduje, trvá na svojom riešení (t. j. že odvolací súd v dôvodoch svojho zrušujúceho uznesenia mal sa zaoberať aj spôsobom stanovenia a určenia náhrady jej trov konania, hoci rozhodnutie vo veci, len na základe ktorého ju bolo možno považovať za procesne úspešnú v konaní, bolo zrušené), nemožno ešte konštatovať, že by odôvodnením uznesenia odvolacieho súdu došlo k porušeniu pravidiel stanovených Občianskym súdnym poriadkom pre rozhodnutie o odvolaní a pre odôvodnenie rozhodnutia. Dovolací súd je názoru, že odvolací súd dostatočne odôvodnil svoje zrušujúce uznesenie, keď podal náležité rozvedené argumenty vedúce ho k zrušeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa vo veci samej a zároveň – keďže s takýmto zrušením je spojené aj zrušenie v nadväzujúcom výroku o trovách konania – vysvetlil a to s poukazom na § 224 ods. 3 O. s. p, že súd prvého stupňa rozhodne o náhrade trov konania v novom rozhodnutí o veci. Citované ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. sa chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci *García Ruiz* proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. *Rozsah* tejto povinnosti sa mení *podľa povahy rozhodnutia* a musí sa posúdiť vo svetle *okolností každej veci*. Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na k a ž d ý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v

odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. *Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia*“. V danom prípade námietky navrhovateľky (dožadujúcej sa posúdenia účelnosti ňou vynaložených trov konania) ide o argument (požiadavku), ktorý pre rozhodnutie odvolacieho súdu – ktoré zrušilo rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátilo na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 1 písm. h), ods. 2 O. s. p. – nebol vôbec rozhodujúci, preto si nevyžadoval ani špecifickú odpoveď práve na tento argument (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I).

Navrhovateľke, ktorá aspekty takéhoto posudzovania prehliada, rovnako ako názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, že odôvodnenie o trovách konania treba posudzovať v kontexte celého rozhodnutia [porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 230/04 z 2. decembra 2004, ktoré je uverejnené pod poradovým (publikačným) číslom: 145/2004 v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky], nebola teda znemožnená realizácia procesných práv priznaných v občianskom súdnom konaní účastníkovi za účelom obhájenia a ochrany jej práv a právom chránených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov dospel k záveru, že zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu nebola odňatá možnosť navrhovateľke konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p.

Nakoľko prípustnosť dovolania navrhovateľky v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. So zreteľom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti z dôvodov namietaných navrhovateľkou, keď v tejto súvislosti pripomína, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá, nie je vadou podľa § 237 písm. f) O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Rovnako to platí aj pre tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.). Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o trovách dovolacieho konania nerozhodoval a to z dôvodu, že dovolaním napadnuté rozhodnutie nie je rozhodnutím, ktorým by sa konanie medzi účastníkmi končilo. Vo veci bude ďalej konať súd prvého stupňa, ktorý rozhodne aj o trovách doterajšieho konania, t.j. vrátane trov dovolacieho konania v súlade s úpravou zakotvenou v § 151 O. s. p.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. júla 2011

JUDr. Milan D e á k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť:
Hrčková Marta